It's A Sin

On Noiembrie 26, 2017

Testează-ți nivelul de credință, acționând sub imboldul căutării adevărului și optimizării acestuia într-un context particular.

Trebuia să-mi asum responsabilitatea păcatului de a-mi îngădui o depășire a limitelor de a înțelege „adevărul" până la nivelul sacrificiului de sine, în contextul filozofiei valorii acordate fiecărui rezultat posibil al unei acțiuni, dar care era, fără îndoială, antagonistă Bibliei. Această filosofie unică, apelul suprem al criteriului unei raționalități critice și erudite care dezvoltă teorii ermetice, părea derivată din algoritmul unui parcurs existențial exprimat în nicio limbă inteligibilă, numit adesea destin, un amestec intensiv între a cădea în timp și a fi în afara timpului.

Era un sacrificiu consubstanțial cu exteriorizarea înfrângerii, îndoielii, disprețului față de ceea ce era permanent, solid, stabil și în general „învechit", *forever with a sense of shame* , lăsându-mă parcă hipnotizat de ceea ce mă stârnea și mă întărâta mai aprig: violarea legăturii cu divinul. „Father you fought me 'cause I didn't care and I still don't understand."

Să cred ceea ce nu se poate vedea, să-mi închipui ceea ce poate să nu fie adevărat, sub puterea unei vinovății care-mi conduce destinul ca într-o incantație magică, adică fiind surprins de un repetabil simțământ de rușine, într-un exercițiu de inutilitate și deznădejde pe care nu izbuteam să-l controlez, era în congruență cu obiectul obsesiei mele pentru punerea în valoare a descoperirilor misterioase și uluitoare.

Descoperirile pline de îndoială, dependente de necunoscutul unor legi invariabile, erau făcute prin intermediul clauzelor contractuale de finanțare a călătoriei într-o realitate enigmatică, simbolică, poate neîntâmplătoare. Iar răsplata acestei fapte cutezătoare era să probez ce n-am crezut niciodată că o să văd: o altă față a învățării Ştiințelor Vieții în conformitate cu o altă față a lui Dumnezeu. „Father forgive me, I tried not to do it."

Leadership: Formele tale de protest la adresa „inadmisibilului admis de rațiune" răspund la apelul suprem al unui criteriu unic: adevărul nu poate fi posedat, ci doar exprimat?

Dostoievski își concepea personajele din sensibilități și atașamente față de ceva considerat sfânt, care izbucneau într-o clipă una din alta, pe care însă le compensa cu niște calități deosebite. De exemplu Prințul Mișkin, sufletul lui nu cunoștea răul fiindcă nu-l putea concepe. Atunci când era obligat să ia act de prezența ofensivă a răului și să-i atribuie o vină, îi găsea argumente și explicații legitime, gata să se convingă a-l accepta ca pe o fatalitate. La nivelul sublim de trăire și cunoaștere, binele și răul atingeau faza definitivă de *coincidentia oppositorum.*

Firele șubrede care mă legau de-un simțământ al propriei importanțe izvorât din asimilarea științei la nivel superior, un exil apropiat de centrul universului, legat de simțirea care stăpânește orice subiect al cunoașterii și al înțelegerii, *for whatever I wanted to do* , dădeau coerență confruntării dintre bine și rău. Astfel, schimbarea se manifesta din nou și din nou ca într-o carte deschisă, fără să setez asocierile cu paginile unei puteri renegate și necunoscute.

Binele și răul, suportabile doar dacă le întrevedeam rațiunea de a exista, dacă aveau un țel prin care să merite osteneala de a le trăi efectele, îmi validau obsesia pentru semnificațiile întâmplărilor care aveau loc în viața mea independent de voința și intervenția mea. Puțini dintre noi iau în calcul factorul hazardului. „It's a, It's a sin."

Everything I've ever done, Everything I ever do, Every place I've ever been, Everywhere I'm going to, It's a sin. Pentru că însăși forța sufletului, trăirile și convingerile care ies din garanție pe parcursul derulării evenimentelor, tulburate de prezența gândurilor adunate peste zi, implică regretul de a nu fi tălmăcit vederea celor de din afară, voința lui Dumnezeu, singurătățile unui filosof fără de milă într-un univers al posibilităților nelimitate.

Păcatul de care se face vinovat un căutător de adevăruri este acela de a reflecta la lucruri și situații de care vrea să se debaraseze, fără să încerce să le folosească spre desăvârșirea personală întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.

Atâtea piedici în calea investigării unor fapte de natură necunoscută pe care doream să le accesez prin prisma unui punct fix, *when I look back upon my life* , ca zborul vulturului care nu lasă nicio urmă, se puteau concretiza într-o creație artistică care dorește să spună mult prea multe, însă nu reușește să facă acest lucru datorită complexității parcursului non-liniar și a contradicțiilor vieții. Şi mai ales datorită proiecției agresive a unei lumi imperfecte, determinată de apariția unei conștiințe tragice sau ostile.

Un sentiment foarte dureros determinat de credința că ceva este în neregulă cu mine, acest lucru făcându-mă demn de deșertăciunea care îmbracă golul unei prăpăstii, ca o sentință necruțătoare emisă asupra unei lumii imaginare care se anunță cu pretențiile stranii de a pune în discuție rânduielile consacrate unei autorități supreme, determina anihilarea mea simbolică într-un spațiu al captivității fără ieșire.

Astfel, am ajuns să mă transform într-un prizonier al unei terifiante limitări, ceea ce avea drept consecință asumarea unui spor de pedeapsă, *no matter when or where has one thing in common too* : efortul de a înțelege viața, de a-i atinge enigma și – în grad incomparabil mai mare – de neputința de a o prinde în menghinele unei forțe implacabile.

Trăirea prin credință este o manifestare a nevoii tale de a se apropia mai mult de cele ce nu se văd, dar care se cer a fi cercetate și cântărite în funcție de gradul de valorificare a darurilor unice cu care ai fost înzestrat.

Caută și vei găsi. Bate și ușa ți se va deschide. Cere și ți se va da. Cu o singură condiție: să crezi în ceva care nu poate fi văzut, nici demonstrat, nici infirmat.

Adevărul care te va face să trăiești în lumea ta, nu a celorlalți, poate fi optimizat numai într-un context de evoluție care îți permite să testezi experiențele unui bine care face rău, sau a unui rău care face bine, cu un alt mod de a le înțelege.

It's A Sin ori de câte ori încerci să înțelegi ceva mai presus de omenire, mai presus de raporturile ei pământești, mai presus de toate interesele vieții trecătoare, fiindcă pierzi din vedere frumusețea clipei ce trebuie numaidecât trăită sub semnul iminenței.

Aici rămâne valabilă zicala: *„Păcatul te costă mai mult decât vrei să plătești, dar te poate duce mai departe decât ai vrea și te ține mai mult decât vroiai să rămâi.”*

* Notă: Pet Shop Boys - It's A Sin

Source: https://neculaifantanaru.com/its-a-sin.html